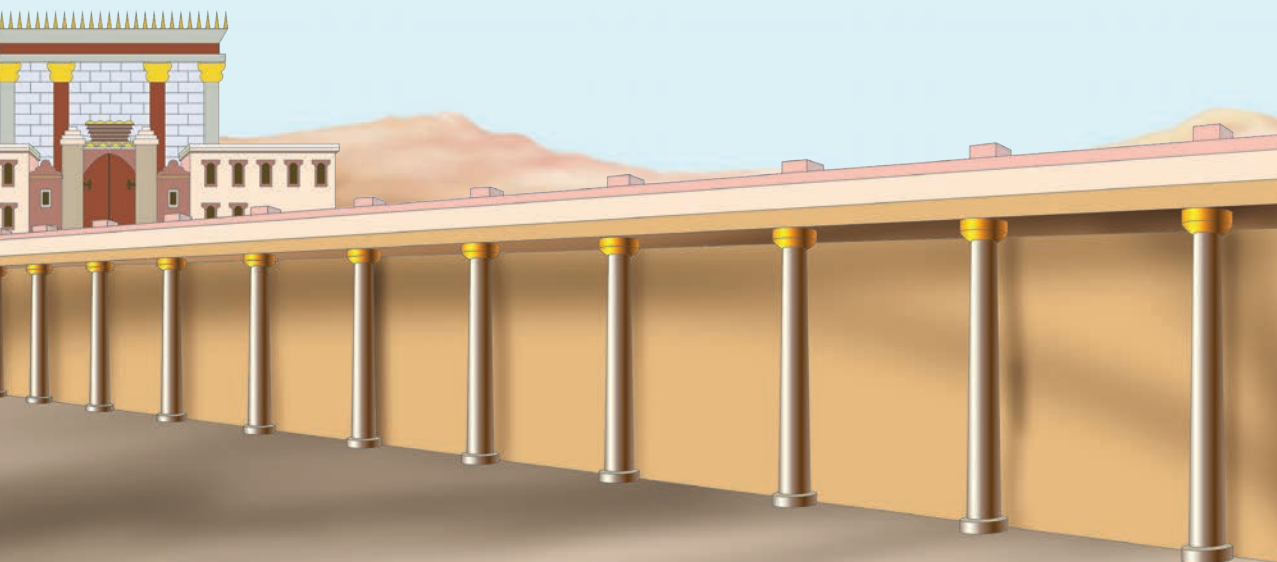

ב"ה

התורה נשכח

ספר ויקרא
מבאר ומאיר לילדי ישראל

איורים: שמשון קוטלובסקי

הַקְדָּמָה

ספר ויקרא הוא השלישי מחמשת חמשי התורה, והוא גם מכנה 'תורת כוהנים', מפני שחלקים גדולים ממנו עוסקים בדיני הקרבנות ובסדרי העבודה במשכן. בספר ויקרא מופיעות מצוות רבות - "ואהבת לרעך כמוך", לא לשנא את הזולת, לא לרכל, לעזר לנזקקים, לנהל את חיי המסחר בישר ובהגינות ועוד. גם דיני הכשרות ורשימת בעלי החיים המתרים והאסורים באכילה מופיעים בספר ויקרא. כמו־כן מפרטים כאן חגי התורה - פסח, שבועות, ראש השנה, יום הכפורים וחג הסוכות. בפרשה האחרונה בספר מבטיח הבורא שפע, הצלחה ושגשוג על קיום מצוותיו, ומזהיר מהתוצאות השליליות שייבואו מעזיבת התורה ומצוותיה.

'התורה שלי' הוא מהדורה חדשה של חמשת חמשי התורה, שיוצאת לאור בעקבות בקשה של הרבי מליובאוויטש שכל ילד יהודי יחזיק בחדרו ספרי קדש משלו, ובהם החמט.

בפעם הראשונה מגש ספר ויקרא במהדורה מרהיבה לילדים. יש כאן הסבר של כל פסוק בשפה פשוטה, כותרות ותקצירים של ספרי התורה, רעיונות מחכימים מתוך המקורות ועוד.

בתוך כל פרשה מגשים שלושה ספורים, על־פי המדרשים ואגדות חכמינו, בלנית הציורים הנהדרים של שמשון קוטלובסקי.

נאחל לכלנו שדברי התורה יעמדו לנגד עינינו, וישגלג בדרכה ונמשיך את המורשת המפלאה של עם ישראל, עד הגאולה השלמה במהרה בימינו.

נושאי ספר ויקרא

67	מות נדב ואביהוא
71	כַּעֲסוֹ שֶׁל מֹשֶׁה
73	בְּעֲלֵי הַחַיִּים שְׂמֵתָר לֶאֱכֹל
78	נְגִיעָה שְׂגוּרֶמֶת טְמֵאָה
86	דִּינֵי הַיּוֹלְדֵת
87	זְהוּי נֶגַע צָרַעַת
92	נֶגַע בְּפִצְעַע וּבְכוֹיָה
96	נִגְעֵי רֹאשׁ וְזָקֵן
99	דִּינֵי הַמְּצָרַע
99	צָרַעַת הַבֶּגֶד
106	טְהָרַת הַמְּצָרַע
111	כֶּשֶׁתְּהַמְּצָרַע עֲנִי

18	קִרְבַּן עוֹלָה
20	קִרְבַּן מִנְחָה
25	קִרְבַּן שְׁלָמִים
27	קִרְבַּן חֲטָאת
32	קִרְבַּן הַנְּשִׂיא וְקִרְבַּן הַיְחִיד
34	קִרְבַּן עוֹלָה וְיֹוֹד
38	קִרְבַּן אֲשָׁם
42	דִּינֵי קִרְבַּן עוֹלָה
43	קִרְבָּנוֹת הַמִּנְחָה
44	קִרְבָּנוֹת חֲטָאת, אֲשָׁם וּשְׁלָמִים
50	אֲסוּר אֲכִילַת דָּם וְחֵלֶב
51	מִתְּנָה לְכוֹהֲנִים
55	יְמֵי הַמְּלוּאִים
64	חוֹנְכִים אֶת הַמִּשְׁכָּן

179	מומים בקרבנות
181	לחכות ליום השמיני
184	שבתות וחגים
185	קרבן העמר
192	סכות ושמיני עצרת
193	המנוחה והשלחן
195	ענשו של מקלל
198	שנת שמטה
199	שנת היובל
202	ברכות ואזרות
204	גאלת הקרקע
205	דיני גאלת בית
208	לעזר לעני
208	יחס מכבד לעבד
210	כשיהודי נמכר לנכרי
216	כדאי לקיים את המצוות
218	אזהרה וענש
225	הנחמה תבוא
228	כמה שווה בן-אדם?
229	כלי החלפות
230	מקדיש בית או שדה
234	קנה שדה והקדיש אותו
236	מעשר בהמה

113	צרעת הבית
119	מחלה והדרך להטהר ממנה
123	טמאות הגוף
128	הפניסה לקדש הקדשים
129	הגרלה במשכן
132	פעם בשנה
138	יום של כפרה
139	קרבנות - רק במקדש
144	קדשת המשפחה
150	להיות עם קדוש
151	מצוות שבין אדם לחברו
153	מצוות של קדשה
160	כבוד לזקן ומסחר הגון
161	זהירות: עבודת אלילים
162	חיים של קדשה
170	קדשת הכוהנים
172	כוהן שלם
176	אכילת קדשים בטרהרה

ספורים מצירים

22 קרבו המלך וקרבו העני.....

30 שבועה ומזמה.....

36 יהלום בצואר החמור.....

46 רעיון הסלמות.....

52 המתנה החביבה.....

58 אצבע קטנה.....

164 ..... טָפָה וְעוֹד טָפָה

174 ..... מַחְצָבָה שֶׁל זָהָב

182 ..... קִצִּיר הָעֵמֶר בַּכֶּפֶר

190 ..... הַשְּׂמֹחָה הַגְּדוֹלָה בְּעוֹלָם

200 ..... הַגְּנָה הַהְרוֹסָה

206 ..... לְמִי נֹתְנִים עוֹשֶׁר?

212 ..... לְעֹזֵר בְּחֻכְמָה

220 ..... מַחְשֵׁב בְּשָׂמַיִם

226 ..... בְּרָכוֹת בְּחִידוֹת

232 ..... הַכִּבְשָׂה וְשִׁבְעֵים הַזָּאֲבִים

68..... הָאֵשׁ הַפְּלֵאִית

74..... אִם שׁוֹתִים, לֹא דָנִים

80..... עֲמִידָה בְּמִבְחָן

88..... הַתִּינוּקוֹת שֶׁהִחְלִפוּ

94..... חֻכְמַת הָאִשָּׁה

100..... פְּגִישָׁה עִם הַמְּשִׁיחַ

108..... חֵלֶב לְבִיָּאָה

114..... מִי רוֹצֵה חַיִּים?

120..... צָרָה אוֹ בְּרָכָה

130..... כְּנִיסָה לְקֹדֶשׁ הַקְּדוֹשִׁים

136..... בְּזָכוֹת אָמָא

142..... הַחִיטּ וְהַדָּג

154..... יָדַיִם בְּמָקוֹם נְעָלִים

158..... הַגֶּנֶב נִתְפַּס

פרשת ויקרא

קִרְבַּן עוֹלָה

אדם מחליט להביא קרבן, שיעלה כּלו על המזבח. הקרבן הזה נקרא 'עולה', כי כּלו עולה לאלקים.

- א ויקרא אל-משה וידבר יהוה אליו מאהל מועד לאמר:
- ב דבר אל-בני ישראל ואמרת אליהם אדם פיקריב מפס קרבן ליהוה מן-הבהמה מן-הפקד ומן-הצאן ומן-קריבו את-קרבנכם:
- ג אם-עלה קרבנו מן-הפקד זכר תמים יקריבנו אל-פתח אהל מועד יקריב אתו לרצנו לפני יהוה:
- ד וסמך ידו על ראש העלה ונרצה לו לכפר עליו:
- ה ושחט את-בן הבקר לפני יהוה והקריבו בני אהרן הכהנים את-הדם וזרקו את-הדם על-המזבח סביב אש-פתח אהל מועד:
- ו והפשיט את-העלה ונתח אתה לנתחיה:
- ז ונתנו בני אהרן הכהן אש על-המזבח וערכו עצים על-האש:
- אלקים קרא למשה קריאה של חבה, ודבר אליו מאהל מועד, כדי שימסור את הדברים אל בני ישראל.
- אלקים אמר: דבר אל בני ישראל וכך תאמר להם: מי מכם שיתרם קרבן לאלקים, יביא אותו מקרב הבהמות, מהפקד או מהצאן. שני אנשים יכולים לתרם יחד קרבן אחד, ויכול להיות קרבן שצא מטעם הצבור כּלו.
- אם אדם התחייב להקריב קרבן 'עולה', הנשרף כּלו על המזבח, עליו להביא בהמה קמין זכר, שאין בה מום. עליו להביא אותה אל פתח אהל מועד, להצהיר שהוא רוצה לתרם את הקרבן מרצונו, והקרבן יעלה לרצון לפני אלקים.
- מביא הקרבן צריך להניח את שתי ידיו על ראש הקרבן, ואז הקרבן יעלה לרצון לפני אלקים לכפר לאדם על עוונותיו.
- מביא הקרבן או הכוהן שוחט את הקרבן בעזרה, והכוהנים ממטפחים אהרן מקבליים את דמו לתוך כלי ומתזיזים אותו על שתיים מפנות המזבח (בפנה המזרחית-צפונית ובפנה המערבית-דרומית), העומד מול פתח המשכן.
- לאחר השחיטה יש לפשט את עורה של הבהמה, ולבתר אותה לחלקיה.
- הכוהנים יבעירו עוד אש על המזבח, ויסדרו עליה עצים.

(א,א) ויקרא אל משה: לכל דברות ולכל אמירות ולכל צוויים קדמה קריאה, לשון חבה, לשון שמלאכי השרת משתמשים בו.

הכֹּהֲנִים יִסְדְּרוּ עַל הָעֵצִים הַבּוֹעֲרִים אֶת נִתְחֵי הַבְּהֵמָה, וְכֵן אֶת רֵאשֵׁה וְאֶת הַשְּׂמֹן שֶׁעוֹטֵף אֶת הַמַּעֲיִם שֶׁל הַבְּהֵמָה.

אֶת הַמַּעֲיִם וְהַרְגְּלִים שֶׁל הַבְּהֵמָה יִרְחֹץ הַכֹּהֵן בְּמֵי־מִי, וְיַעֲלֶה אוֹתָם בְּאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ, מִתּוֹךְ כַּנֶּה שֶׁזָּה יִהְיֶה קָרְבַּן עוֹלָה. גַּם שְׂחִיטַת הַקָּרְבָּן צְרִיכָה לְהַעֲשׂוֹת מִתּוֹךְ כַּנֶּה לְגֵרֶם נַחַת רוּחַ לְאֱלֹקִים.

אִם הָאֵדָם בָּחַר לְתָרֵם לְקָרְבַּן הָעוֹלָה בְּהֵמָה מִן הַצֹּאן, כִּכְשֵׁ אוֹ עֵז, עָלָיו לִהְיוֹת זָכָר בְּלִי מוֹם.

אֶת הַקָּרְבָּן יֵשׁ לְשַׁחֵט בְּצַד צְפוֹן שֶׁל הַמִּזְבֵּחַ, וְהַכֹּהֲנִים מִבְּנֵי אֶהֱרֹן יִתִּיזוּ אֶת דָּמֹו עַל שְׂתֵימֵי מַסְנֹת הַמִּזְבֵּחַ.

לְאַחַר הַשְּׂחִיטָה יֵשׁ לְכַתֵּר אֶת הַקָּרְבָּן לְחֻלְקָיו, וְכֵן אֶת רֵאשֵׁו וְאֶת הַשְּׂמֹן שֶׁעוֹטֵף אֶת מַעֲיָו, וְהַכֹּהֵן יִסְדֵּר אוֹתָם עַל הָעֵצִים הַבּוֹעֲרִים שֶׁעַל הַמִּזְבֵּחַ.

אֶת הַמַּעֲיִם וְהַרְגְּלִים שֶׁל הַבְּהֵמָה יִרְחֹץ הַכֹּהֵן בְּמֵי־מִי, וְיַנִּיחַ אוֹתָם עַל הַמִּזְבֵּחַ, מִתּוֹךְ כַּנֶּה שֶׁזָּה יִהְיֶה קָרְבַּן עוֹלָה וְיִגְרֶם נַחַת רוּחַ לְאֱלֹקִים עַל שְׂנַעֲשֵׂה רְצוֹנוֹ.

וְעֲרֹכוּ בְּנֵי אֶהֱרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת הַנִּתְחִים אֶת־הָרֵאשׁ וְאֶת־הַפֶּדֶר עַל־הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ:

וְקָרְבוּ וְכִרְעוּ יִרְחֹץ בְּמֵי־מִי וְהַקָּטִיר הַכֹּהֵן אֶת־הַכֹּל הַמִּזְבֵּחַה עֲלֶיהָ אִשָּׁה רִיחַ־נִיחֹחַ לַיהוָה:

וְאִם־מִן־הַצֹּאן קָרְבָנוּ מִן־הַכְּשָׁבִים אוֹ מִן־הָעֵזִים לְעֹלָה זָכָר תָּמִים יִקְרִיבוּנוּ:

וְשַׁחֵט אֹתוֹ עַל יַד הַמִּזְבֵּחַ צַפְנָה לַפָּנִי יְהוָה וְזָרְקוּ בְּנֵי אֶהֱרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת־דָּמֹו עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב:

וְנִתַח אֹתוֹ לְנִתְחָיו וְאֶת־רֵאשֵׁו וְאֶת־פֶּדֶרוֹ וְעֲרֹךְ הַכֹּהֵן אוֹתָם עַל־הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ:

וְהִקְרֵב וְהִכְרַעִים יִרְחֹץ בְּמֵי־מִי וְהַקָּרִיב הַכֹּהֵן אֶת־הַכֹּל וְהַקָּטִיר הַמִּזְבֵּחַה עֲלֶיהָ הוּא אִשָּׁה רִיחַ־נִיחֹחַ לַיהוָה:

כבוד לא לוקחים

יֵשׁ אֲנָשִׁים שֶׁנִּדְחָפִים אֶל הַבִּימָה וְרוֹצִים לְשַׁבֵּת בְּמָקוֹם הַמְּכַבֵּד בְּיוֹתֵר. מִשָּׂה רַבֵּנוּ לֹא נָהַג כֹּךְ. אֶף־עַל־פִּי שֶׁהוּא אֲשֶׁר בָּנָה אֶת הַמִּשְׁכָּן, וּבְהַחֲלֵט הָיָה מֵגִיעַ לוֹ כֹּל הַכְּבוֹד, עֶמֶד וְחִכָּה עַד שֶׁהִקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא יִקְרָא לוֹ - "וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה".

עַל כֵּן אִמְרוּ חַכְמֵי־כָּל הָרוֹדֵף אַחֲרֵי הַכְּבוֹד - הַכְּבוֹד בּוֹרַח מִמֶּנּוּ, וְכֹל הַבּוֹרַח מִן הַכְּבוֹד - הַכְּבוֹד רוֹדֵף אַחֲרָיו.

(על־פי מִדְרַשׁ תַּנְחוּמָא תַּחֲלַת וַיִּקְרָא. תַּלְמוּד בְּבֻלִי, מַסְכַּת עֵרוּבִין, דָּף יג, עִמּוּד ב)

וְאִם אָדָם יתְרַם עוֹף לְקָרְבָן עוֹלָה, יָבִיא תוֹרִים
(מִיּוֹן שָׁל יוֹנִים גְּדוֹלוֹת) אוֹ גֹזְלֵי יוֹנָה.

הַכּוֹהֵן יִקְרַב אֶת הַיּוֹנָה אֶל הַמִּזְבֵּחַ, יִמַּלֵּךְ אֶת
רֹאשָׁהּ בְּאִמְצָעוֹת צִפְרוֹנוֹ, עַד שֶׁכָּל דָּמָהּ יִשְׁפֹּךְ
עַל דִּסְן הַמִּזְבֵּחַ, וַיַּעֲלֶה אֶת הָרֹאשׁ בְּאֵשׁ עַל
הַמִּזְבֵּחַ.

הַכּוֹהֵן יִסִּיר אֶת הַזָּפֵק וְהַמַּעִים שֶׁל הַיּוֹנָה,
וַיִּשְׁלִיךְ אוֹתָם אֶל הַצַּד הַמְּזֻרְחֵי שֶׁל הַמִּזְבֵּחַ,
אֶל הַמַּסּוּם שֶׁבּוֹ מִרְכָּז אֶפְרַיִם הַקְּרִבָּנוֹת.

הַכּוֹהֵן יִחַצֵּה אֶת הַיּוֹנָה לְשָׁנִים, עִם הַכְּנָפִים
שֶׁעָלֶיהָ, וַיַּעֲלֶה אוֹתָהּ בְּאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ, עַל
הָעֲצִים הַבּוֹעֲרִים, מִתּוֹךְ כְּנֹפֶה שְׂזֵה קָרְבָן
עוֹלָה. הַקְּרָבָן יִגָּרַם נֶחֱת רֵיחַ לְאַלְמִקִּים עַל
שְׁנַעֲשֵׂה רְצוֹנוֹ.

וְאִם מִן־הָעוֹף עֹלָה קָרְבָנוֹ לַיהוָה וְהַקְּרִיב
מִן־הַתְּרִים אוֹ מִן־בְּנֵי הַיּוֹנָה אֶת־קָרְבָנוֹ:

וְהַקְּרִיבוֹ הַכֹּהֵן אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וּמָלַךְ אֶת־
רֹאשׁוֹ וְהַקְטִיר הַמִּזְבֵּחַהּ וְנִמְצָה דָּמוֹ עַל
קִיר הַמִּזְבֵּחַ:

וְהִסִּיר אֶת־מִרְאָתוֹ בְּנִצְתָהּ וְהִשְׁלִיךְ אוֹתָהּ
אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ קִדְמָה אֶל־מְקוֹם הַדִּשָּׁן:

וְשִׁפֵּעַ אוֹתוֹ בְּכַנְפָיו לֹא יִבְדִּיל וְהַקְטִיר
אוֹתוֹ הַכֹּהֵן הַמִּזְבֵּחַהּ עַל־הָעֲצִים אֲשֶׁר עַל־
הָאֵשׁ עֹלָה הוּא אִשָּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה:

קָרְבַן מִנְחָה

עֲנִי, שְׂאִיוֹ בְּאִפְשָׁרוֹתוֹ לְהִבְיֵא קָרְבָן בְּהֵמָה אוֹ עוֹף,
יִכּוֹל לְהִבְיֵא מִנְחָה מִן הַצּוֹמֵחַ.

עֲנִי הַמְּבֻקֵּשׁ לְהִבְיֵא קָרְבָן לְאַלְמִקִּים, יָבִיא
מִנְחָה מִסֵּלֶת - קֶמַח חֲטָה נְקִי. עַל הַסֵּלֶת
יִצוּק שֶׁמֶן, וַיִּפְזֵר עָלֶיהָ קֶמֶץ שֶׁל גֶּרְגָרִירִי לְבוֹנָה
(סוּג שֶׁל בֶּשֶׂם).

וְנִפְשׁ כִּי־תִקְרִיב קָרְבָן מִנְחָה לַיהוָה סֵלֶת
יְהִיֶּה קָרְבָנוֹ וַיִּצַק עָלֶיהָ שֶׁמֶן וְנָתַן עָלֶיהָ
לְבֹנָה:

קָדָם כָּל לְהִיּוֹת אָדָם

לְפַעֲמִים אָדָם עָלוּל לְהִתְפַּתּוֹת לְקַחַת לְעַצְמוֹ פֶּסֶף שֶׁל הַזִּוּלוֹת,
וּכְשֶׁהִמְצָפוֹן מִתְחִיל לְהִצִּיק לוֹ, הוּא אוֹמֵר בְּלִבּוֹ: "אֲתֵן אֶת הַכֶּסֶף לְצִדְקָה".

לְכֹן דִּינֵי הַקְּרִבָּנוֹת מִתְחִילִים בְּמִלָּה "אָדָם" - "אָדָם כִּי יִקְרִיב". הַבוֹרָא אוֹמֵר
לָנוּ: הָיָה כְּמוֹ אָדָם הָרֵאשׁוֹן. כְּשֶׁמֶן שֶׁהוּא לֹא גֹזֵל דָּבָר מֵאִישׁ, כִּי גַם אֲתָם אֵל תְּבִיאוּ קְרִבָּנוֹת מִן הַגֹּזֵל.
אֵל תַּעֲשׂוּ מִצְוֹת בְּכֶסֶף שֶׁנִּלְקַח מֵאָדָם אַחֵר שֶׁלֹּא כִּדְיוֹ.

(על־פי מִדְרָשׁ מִנְחוּמָא, פְּרָשַׁת צו, סִימָן א)

תורם המנחה יביא אותה אל הכוהן בעזרה, והכוהן יוציא מהמנחה קמץ מהסלת ומהשמן (כלי הלבונה) ויעלה אותו באש על המזבח, וזה יהיה קרבן שיגורם נחת רוח לאלקים.

מה שנשארו מן המנחה ינתנו לאהרן ולבניו. זה חלק קדוש שנתן להם לאכילה מתוך הקרבנות העולים לאלקים.

ואם התורם ירצה להביא לקרבן מנחה האפויה בתנור, יכין חלות (מצות, שלא תפחו) מסלת מערבבת בשמן, או מצות דקות וטוחות, שנמרחו בשמן אחרי אפייתן.

מי שהתחייב להביא מנחה העשויה במחבת, יכין אותה מקמח סלת מערבב בשמן, והיא תטגן על המחבת בדרך שהמנחה תשאיר מצה ולא תתפח ותהיה חמץ.

לאחר מכן יש לחתוך אותה לחתיכות קטנות, ולצוק עליהן שמן, וכך להביא אותה אל הכוהן, והיא תהיה קרבן מנחה.

מי שהתחייב להביא מנחה מטגנת בכלי עמוק, יכין אותה מקמח סלת שינתן בכלי גבו שמן.

בכל אחת מהמנחות האלה צריך מביא המנחה לתת אותה לכוהן, והכוהן מביא אותה לפנה הדרומית מזרחית של המזבח.

שם חופן הכוהן קמץ מן המנחה, ומעלה אותו באש על המזבח, קרבן לאלקים.

מה שנשארו מהמנחה נתן לאהרן ולבניו. זה מאכל קדוש, מתוך הקרבן שהקרב לאלקים.

והביאה אל־בני אהרן הכהנים וקמץ משם מלא קמצו מסלתה ומשמנה על פלל־בנתה והקטיר הפהן את־אזפרתה המזבחה אשה ריח ניחח ליהוה:

והנותרת מן־המנחה לאהרן ולבניו קדש קדשים מאשי יהוה:

וכי תקרב קרבן מנחה מאפה תנור סלת חלות מצת בלולה בשמן ודקיקי מצות משחים בשמן:

ואם־מנחה על־המחבת קרבנגד סלת בלולה בשמן מצה תהיה:

פתות אתה פתים ויצקת עליה שמן מנחה הוא:

ואם־מנחת מרחשת קרבנגד סלת בשמן תעשה:

והבאת את־המנחה אשר יעשה מאלה ליהוה והקריבה אל־הפהן והגישה אל־המזבח:

והרים הפהן מן־המנחה את־אזפרתה והקטיר המזבחה אשה ריח ניחח ליהוה:

והנותרת מן־המנחה לאהרן ולבניו קדש קדשים מאשי יהוה:

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

שְׁרֵי

שְׁבוּעָה וּמִזְמָה

למחרת הלך עזריה לְבַרְתָּמְלִיּוֹן וּבִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ לְשִׁמּוֹר בְּעִבּוּרוֹ אֶת מֵאת הַדִּינָרִים. "בְּשִׁמְחָה רַבָּה!", אָמַר לוֹ הָעֶשִׂיר. "הַכֶּסֶף יִהְיֶה שְׁמֹר הַיָּטֵב. אֵל תִּדְאָג."

עָבְרוּ הַיָּמִים וּבְבֵיתוֹ שָׁל עֲזַרְיָה שְׁמִחָה גְדוֹלָה: הַבַּת הַיְקָרָה נִהְיְתָה כְּלָה. כָּלֵם שְׁמֵחוּ, הַתְּרַגְּשׁוּ וְהַתְּכַנְּנִי לַחֲתֻנָּה.

הַלֵּךְ עֲזַרְיָה אֶל בְּרַתְּמִלְיֹן וְאָמַר לוֹ: "בְּשָׁעָה

"אֲנִי מִדְּאָג", אָמַר עֲזַרְיָה לְאִשְׁתּוֹ. "סוּף־סוּף הַצִּלְחָנוּ לַחֲסוֹד מֵאָה דִּינָרֵי זָהָב, שְׁבַע־עֶזְרֶתֶם נוֹכַל לַחֲתוֹן אֶת בְּתוּלוֹ הָאֵהוּבָה. אֲבָל אֲנִי חוֹשֵׁשׁ שֶׁהַכֶּסֶף יִגָּנַב מֵאִתְּנוֹ."

"יֵשׁ לִי רַעִיּוֹן", אָמְרָה הָאִשָּׁה. "לִידְנוּ גַר הָעֶשִׂיר בְּרַתְּמִלְיֹן. בְּבֵיתוֹ יֵשׁ חֹדֵר כֶּסֶפֹּת נְעוּל הַיָּטֵב. בִּקֵּשׁ מִמֶּנּוּ לְשִׁמּוֹר עַל כֶּסֶפֵּנוּ."

"רַעִיּוֹן מִצָּיִן!", קָרָא עֲזַרְיָה. "בְּרַתְּמִלְיֹן הוּא אָדָם יֵשָׁר וְהַגּוֹן. אֶעֱשֶׂה כְּעֶצְרְךָ."

שבועת שקר? הוא לקח קנה־סוף עבה, שהוא חלול מבפנים, והכניס פנימה את מאת הדינרים. לאחר מכן סגר את הקנה ועשה ממנו מקל הליכה.

התייצב בן־תמליון בבית הדין, כשהוא אחוז בידו את המקל. כשהזמן להרים ספר תורה ולהשבע, בקש מעזריה להחזיק את המקל. הרים בן־תמליון את ספר התורה וקרא: "אני נשבע שמסרתי לו את מה שנתן לי!"

עזריה רתח מזעם. לא די שהאיש גזל את כספו, הוא עוד מעז להשבע לשקר! בכעסו השליך את מקלו של בן־תמליון בכוח על הרצפה.

מעצמת המכה נשבר המקל ודינרי זהב נוצצים התגלגלו ממנו. עזריה מהר לאסוף אותם, ובן־תמליון - שעכשו התגלתה רמאותו לעיני כל - אומר לו: "אסוף, אסוף! את שלך אתה אוסף!"

(על־פי ויקרא רבה, פרשה ו, סימן ג)

טובה בתי עומדת להתחתן, ועכשו אני זקוק למאה הדינרים שלי!"

הביט בו בן־תמליון במבט של תמוהון ואמר לו: "על מה אתה מדבר! הלוא כבר החזרתי לך את הכסף!"

עזריה נחרד. "אוי ואבוי!", צעק בכאב גדול. "מתי החזרת לי? ואני האמנתי שאתה אדם ישר!"

אבל בן־תמליון בשלו: "החזרתי לך את הכסף".

"אם כן, בוא לבית הדין והשבע שהחזרת לי את הכסף", אמר לו עזריה.

"אבוא ואשבע כרצונך", השיב בן־תמליון בנחת.

מה עשה בן־תמליון כדי ששבועתו לא תהיה

